

- Уж се качвах на някаква висока скала. Сама не знам как стъпих на такъв гладък, стръмен камък. Горе по скалата имаше много хора, някои ми махаха с ръка. Не помня кои бяха. Изведнъж се изпързалях и политнах. Паднах в някаква мътна, дълбока вода. В нея плузаше само едно голямо черно куче. Помъчих се да стигна брега, но кучето ме захвана за ръката. Ето тук, и сега ме боли като си спомня.

- После?

- После се събудих. Цяла треперех от страх.

- Това е, защото мислиш все лоши неща. Хайде сега, сложете трапезата, ^{много} ~~много~~ /огладнях.

Но когато седнаха да вечерят, царицата не можеше да се развесели. Очите ѝ гледаха, но сякаш не виждаха нищо.

Движенията ѝ бяха разсеяни, небрежни. Треперящите ѝ ръце изтърваха една купа.

- Празна беше. Не е на добро... - каза старата царица и сви устни.

- Где е Слава? - попита внезапно царят.

- Легна си. Боли я главата... - отвърна Елена и заговори за друго.

Вечерта, когато се прибраха в покоите си, Елена реши да признае безпокойството си. Тя угаси сребърния свещник и се приближи до ложето на царя. В синия полумрак, осветен само от слабата златиста светлина на кандилото, главата на Асена се тъмнееше върху белотата на завивките.

- Спиш ли? - попита тя и бледна, с туптящо сърце, седна върху ръба на леглото.

- Не. Какво има? - той дигна чело и облегна ^а /лъкът върху възглавието.